

Fetița cu păpușa

Trebuie să mărturisesc că nu sunt un om prea de treabă. Uneori mă străduiesc, dar cel mai adesea nu-mi reușește. Așa că, atunci când mi-a venit rândul să pun mâinile la ochi și să număr până la o sută, am trișat.

Am stat unde trebuie să stai când îți vine rândul să numeri, adică lângă coșurile de gunoi, lângă magazinul care vinde grătare de unică folosință și cuie pentru cort. Iar aproape de locul cu pricina e un petic de pământ năpădit de buruieni, fix în spatele unui robinet de apă.

Problema e că nu-mi amintesc prea bine să fi stat acolo. Nu întotdeauna îți amintești asemenea amănunte, nu-i așa? Nu-ți amintești dacă stăteai lângă coșurile de gunoi sau mai încolo pe potecă, aproape de cabinele de duș, sau dacă robinetul chiar e acolo, nu?

Acum nu aud țipătul isteric al pescărușilor și nici nu simt pe limbă gustul sării din aer. Nu simt cum arșița soarelui după-amiezii mă face să transpir pe sub pansamentul curat și alb de pe genunchi sau că din cauza cremei solare mă mănâncă bubele care prinseseră coajă. Nu reușesc să fac în așa fel încât să retrăiesc vaga senzație că am fost părăsit. Și, dacă asta mă ajută cu ceva,

nici nu-mi amintesc că am luat hotărârea să trișez și să deschid ochii.

Părea cam de vârsta mea, cu părul roșcat și cu fața presărată cu sute de pistrii. Avea tivul rochiei crem murdar de praf din cauză că îngenunchease pe pământ, iar la piept ținea strâns o păpușică din cârpă, cu fața mânjită și rozalie, cu părul din lână maro și niște ochi din năsturei negri, lucioși.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să lase păpușa alături, așezând-o cu o infinită delicatețe pe iarba înaltă. Părea că stă comod, cu mâinile atârând pe lângă corp și cu capul ușor ridicat. În orice caz, mie mi se părea că stă comod.

Eram așa de aproape unul de altul încât o auzeam cum scormone și scrijelește când a început să râcăie pământul cu un băț. Dar nu m-a observat, nici chiar atunci când a aruncat bățul și aproape că mi-a aterizat pe degetele de la picioare, golașe în șlapii mei cretini de plastic. Aș fi vrut să-mi iau adidașii, dar știți cum e mama. Adidași pe o vreme așa de frumoasă! Nici gând! Așa e ea.

O viespe mi-a bâzâit pe la cap și, în mod normal, asta m-ar fi făcut să mă agit dând înnebunit din mâini, dar nu mi-am permis. Am rămas ca o stană de piatră, fiindcă nu voiam să o tulbur pe fetiță sau poate că nu voiam să știu că sunt acolo. Acum râcăia cu degetele, și a scos țărâna uscată cu mâinile goale, până când groapa a fost destul de adâncă. Apoi și-a frecat degetele cât de bine a putut ca să scape de pământ, și-a luat iar păpușa și a sărutat-o de două ori.

Ăsta e episodul pe care încă îl văd cel mai limpede, acele două sărutări, una pe frunte, cealaltă pe obraz.

Am uitat să spun, dar păpușa avea pe ea o hăinuță. Era de un galben strălucitor și în față avea o cataramă neagră de plastic. E un lucru important, pentru că apoi a desfăcut catarama și i-a scos hăinuța. A făcut-o foarte iute și și-a vârât-o în sân.

Uneori, în momente ca ăsta, când mă gândesc la cele două sărutări, parcă le simt cu adevărat.

Una pe frunte.

Cealaltă pe obraz.

Ce s-a întâmplat apoi nu mi-e foarte limpede, pentru că s-a amestecat cu așa de multe alte amintiri și mi-a revenit în minte în așa de multe alte feluri, încât nu pot trasa o graniță între real și imaginar și nici măcar nu sunt sigur că există o diferență între cele două. Așa că nu știu exact când s-a pus pe plâns sau dacă plângea deja. Și nu știu dacă a șovăit înainte să arunce ultimul pumn de țărână. Dar știu sigur că, atunci când păpușa a fost acoperită și pământul bătătorit la loc, ea stătea aplecată, strângea hăinuța galbenă la piept și plângea.

Când ești un băiețel de nouă ani, nu e o treabă ușoară să consolezi o fată. Mai ales dacă nu o cunoști sau dacă nu știi ce a pățit.

Dar am încercat cât de bine m-am priceput.

Aveam de gând să-mi pun ușor brațul pe după umerii ei, așa cum făcea tata cu mama când mergeam la plimbare în familie, și mi-am târșăit picioarele spre ea, iar într-o clipă de nehotărâre nu am știut dacă să îngenunchez lângă ea sau să rămân în picioare. Am ezitat stânjenit între cele două opțiuni pe care le aveam, apoi m-am dezechilibrat și m-am prăvălit cu încetinitorul, așa că primul contact pe care l-a luat fetița înlăcrimată cu mine a fost sub forma întregii mele greutate, care i-a

apăsas uşor faţa în mormântul proaspăt săpat. Încă nu ştiu ce ar fi trebuit să spun ca să îndrept lucrurile, deşi m-am gândit mult la asta. Dar, în timp ce zăceam lângă ea şi vârful nasului aproape că ni se atinge, am făcut o încercare:

— Eu sunt Matthew. Pe tine cum te cheamă?

Nu a răspuns imediat. A înclinat capul ca să mă vadă mai bine, prilej cu care am simţit cum o şuviţă din părul ei lung îmi alunecă pe marginea limbii şi-mi iese pe la colţul gurii.

— Eu sunt Annabelle, a spus ea.

Se numea Annabelle.

Fata cu părul roşcat şi cu faţa acoperită de sute de pistrui se numeşte Annabelle. Încearcă să ţii minte chestia asta dacă poţi. Păstrează-o indiferent ce se petrece în viaţa asta, dincolo de toate lucrurile care te-ar putea face să vrei să uiţi, şi pune-o la păstrare pe undeva.

M-am ridicat. Acum pansamentul de pe genunchi era de un maro murdar. Am dat să spun că ne jucăm de-a v-aţi ascunselea şi că poate să se joace şi ea cu noi dacă vrea. Dar m-a întrerupt. A vorbit calm, fără să pară furioasă sau supărată. Şi a spus aceste cuvinte:

— Nu mai poţi să vii pe aici, Matthew.

— Poftim?

Nu m-a privit, s-a ridicat pe mâini şi genunchi şi s-a concentrat asupra moviliţei de pământ răsfirat, bătătorind-o ca s-o aranjeze la loc, să fie perfectă.

— ăsta e parcul de rulote al tăticului meu. Aici locuiesc eu, iar tu nu ai ce căuta aici. Du-te acasă.

— Bine, dar...

— Dispari!

Într-o clipită era în picioare şi venea spre mine cu pieptul bombat, ca un animaluţ care încearcă să pară mai mare. Şi a mai spus o dată:

— Ți-am spus să dispari. N-ai ce căuta aici.

Un pescăruş a croncănit batjocoritor şi Annabelle a strigat:

— Ai stricat totul!

Era prea târziu să mai explic ceva. Când am ajuns la potecă, ea stătea iar în genunchi, cu hăinuţa galbenă a păpuşii lipită de faţă.

Ceilalţi copii strigau ca să fie găsiţi. Dar nu i-am căutat. Am fugit mâncând pământul, pe lângă cabinele de duş, pe lângă magazin, apoi am tăiat-o prin parc, iar şlapii mei lipăiau pe asfaltul fierbinte. Nu mi-am îngăduit să mă opresc, nici măcar să încetinesc până să ajung destul de aproape de rulota noastră încât s-o văd pe mama stând pe şezlong. Purta pălăria de soare din paie şi privea marea. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna, dar eu ştiam că încă e supărată pe mine. Ne cam certaserăm cu câteva zile în urmă. E o prostie, pentru că numai eu am avut de suferit, iar acum bubele aproape mi se vindecaseră, dar așa sunt ai mei uneori, nu ştiu când s-o lase baltă.

Mai ales mama, ea e genul care ţine duşmănie.

Cred că la fel sunt şi eu.

Am să vă spun ce s-a întâmplat, pentru că e o bună ocazie să vi-l prezint pe frate-meu. Se numeşte Simon. Cred că o să vă placă. Mie îmi place mult. Dar peste câteva pagini va muri. Iar după asta, n-a mai fost niciodată la fel.

Când am ajuns la Tabăra de vacanţă Ocean Cove, plictisiţi de pe drum şi dornici să explorăm, ni s-a spus că avem voie să mergem oriunde prin împrejurimi, dar că

ne era interzis să mergem singuri la plajă, fiindcă poteca e abruptă și denivelată. Și din cauză că trebuie s-o iei pe șoseaua principală o bucată de drum ca să ajungi în capăt. Părinții noștri erau genul care își fac griji din asemenea cauze, a potecilor abrupte și a șoselelor principale. Am decis să mă duc la plajă indiferent de situație. Uneori făceam lucruri nepermise, iar fratele meu îmi urma exemplul. Dacă nu aș fi hotărât să numesc partea asta a poveștii **fetita cu păpușa**, atunci aș fi putut-o boteza **șocul căderii și sângele din genunchi**, pentru că și chestia asta a fost importantă.

Simțisem șocul căderii și îmi dăduse sângele în genunchi. Niciodată n-am făcut prea bine față durerii. Asta e o chestie pe care o urăsc la mine. Sunt un mare fricos. Când m-a prins Simon din urmă, la cotul potecii, unde rădăcinile ieșite din pământ abia așteaptă să le vină de hac gleznelor nevinovate, jeleam ca un bebeluș.

Părea așa de îngrijorat încât mai că m-a amuzat. Avea o față mare și rotundă, veșnic zâmbăreață, și mi se părea că seamănă cu luna. Dar deodată părea al dracu' de îngrijorat.

Asta a făcut Simon. M-a luat în brațe și m-a dus înapoi pas cu pas pe poteca de pe faleză, preț de vreun sfert de milă până la rulota noastră. Asta a făcut el pentru mine.

Cred că au încercat și vreo câțiva adulți să ne ajute, dar trebuie să știți că Simon e puțin altfel decât cei mai mulți oameni pe care i-ați putea cunoaște. Merga la o școală specială, în care îi învățau lucruri de bază, ca de exemplu să nu stea de vorbă cu străinii, așa că ori de câte ori se simțea nesigur pe sine sau intra în panică, se refugia în lecțiile învățate ca să-și recapete siguranța. Așa mergea treaba cu el.

M-a cărat el singur. Dar nu era vreun zdrahon. Țsta era unul din efectele bolii lui, avea mușchii slăbiți. Chestia asta se numește într-un fel, care nu-mi vine acum în minte, dar am să caut dacă prind ocazia. Asta înseamnă că drumul aproape că l-a răpus. Așa că, atunci când am ajuns înapoi la rulotă, restul zilei a trebuit să zacă în pat.

Astea sunt cele trei lucruri pe care mi le amintesc cel mai clar de când m-a cărat Simon:

- 1) Cum mi se lovea bărbia de umărul lui în timp ce mergea. Îmi făceam griji să nu-l doară, dar eram prea copleșit de durerea mea să mai spun ceva.
- 2) L-am sărutat pe umăr să-i treacă, la fel ca atunci când ești mic și crezi cu tărie că merge chestia asta. Dar nu cred că a băgat de seamă, pentru că bărbia mi se lovea de el la fiecare pas, iar când l-am sărutat, l-am lovit cu dinții și probabil că mai mult a durut.
- 3) Șșșt, șșșt. O să-ți treacă. Asta mi-a zis când m-a lăsat jos lângă rulota noastră, înainte să fugă înăuntru și s-o aducă pe mama. Poate nu m-am exprimat prea clar — Simon chiar nu era puternic. Faptul că mă cărase fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, dar tot a încercat să mă consoleze. Șșșt, șșșt. O să treacă. Părea așa de matur, de blând și de sigur. Pentru prima oară în viața mea chiar am simțit că am și eu un frate mai mare. În cele câteva secunde cât am așteptat să iasă mama, în timp ce-mi oblojeam genunchiul, priveam pământul și nisipul de pe piele, și mă convingeam că mi se vede osul, în cele câteva secunde, m-am simțit în deplină siguranță.

Mama mi-a curățat și mi-a pansat rana, iar apoi a urlat la mine că-l pusesem pe Simon într-o asemenea situație cumplită. Și tata a urlat la mine. La un moment dat urlau amândoi în același timp, și nu prea știam la care să mă uit. Așa mergeau treburile. Deși frate-meu era cu trei ani mai mare, întotdeauna eu eram de vină pentru toate. Uneori îl uram din cauza asta. Dar nu și acum. De data asta, era eroul meu.

Asta e povestea în care vi-l prezint pe Simon. Și tot asta e și motivul pentru care mama încă era supărată pe mine când am ajuns, cu răsuflarea tăiată, la rulota noastră, în vreme ce încercam să-mi dau seama ce se întâmplase cu fetița și păpușa ei de cârpă.

— Dragule, ești palid.

Mama mereu îmi zice că sunt palid. În ultimul timp, îmi zice așa întruna. Dar am uitat că așa spunea și pe vremea aia. Am uitat complet că dintotdeauna mi-a spus că sunt palid la față.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut zilele trecute, mamă. Și chiar îmi părea rău. Rumegasem îndelung la asta. Cum trebuise să mă care Simon și cât de îngrijorat păruse.

— Nu-i nimic, dragule. Suntem în vacanță. Încearcă să te simți bine. Taică-tău s-a dus pe plajă cu Simon, și au luat și zmeul. Vrei să mergem și noi?

— Cred că am să stau puțin în casă. E foarte cald afară. Cred că mă uit un pic la televizor.

— Într-o zi așa frumoasă? Zău așa, Matthew! Ce ne facem noi cu tine?

Punea întrebarea asta pe un ton prietenos, de parcă nu ar fi simțit cu adevărat nevoia să facă ceva cu mine. Știa să fie și drăguță. Categoriec știa să fie și drăguță.

— Nu știu ce să zic, mamă. Îmi pare rău pentru ce am făcut zilele trecute. Iartă-mă pentru toate.

— Ești iertat, dragule, serios.

— Îmi promiți?

— Îți pomit. Hai să ne jucăm cu zmeul, vrei?

— N-am chef.

— Matt, nu te uiți la televizor.

— Mă joc de-a v-ați ascunselea.

— Și acum te ascunzi?

— Nu, acum caut. Asta ar trebui să fac, pe cuvântul meu.

Dar ceilalți copii se săturaseră să mai aștepte să-i gădesc, așa că se spărseseră în grupuri mici și jucau alte jocuri. În orice caz, nu mai aveam chef de joacă. Așa că am umblat o vreme și m-am trezit iar în locul în care fusese fetița. Atât că ea nu mai era acolo. Mai era doar movilița de pământ, acum frumos ornamentată cu câteva piciorușe ale cocoșului și margarete culese și, pentru a marca locul, două bețe care formau o cruce.

M-am întristat foarte tare. Și mă cuprinde și acum un pic tristețea când mă gândesc. Oricum, trebuie să plec. Jeanette de la grupul de artă imită o pasăre agitată, zburătăcește pe la capătul coridorului, încercând să-mi rețină atenția.

Bucata aia de papier-mâché n-o să se facă de la sine. Trebuie să plec.

Așa face mereu.

Am mers să stau puțin cu ea. Numai în prima săptămână. A fost o săptămână foarte tristă și probabil cea în care m-am simțit cel mai singur din toată viața mea. Cred că nici măcar nu e posibil să te simți mai singur de atât, chiar dacă nu ai avea un bunic și o buni să-ți țină de urât.

Probabil că nu l-ați cunoscut pe bunicul, dar dacă totuși l-ați cunoscut, știți deja că este mare amator de grădinărit. Atât că nu are grădină. E chiar amuzant dacă te gândești un pic. Dar totuși nu e chiar așa de amuzant, pentru că închiriază o bucată mică de pământ aflată nu foarte departe de apartamentul lor, unde poate să cultive legume și câteva ierburi, cum ar fi de exemplu rozmarin și altele, pe care le uit mereu.

În săptămâna aia am stat o grămadă acolo. Îl ajutam și eu să smulgă buruienile, sau uneori stăteam la marginea bucății lui de pământ și jucam Donkey Kong pe consola mea Game Boy Color, atâta timp cât dădeam volumul încet. Dar în cea mai mare parte din timp umblam de colo-colo și ridicam pietre ca să mă

uit la insecte. Preferatele mele erau furnicile. Eu și Simon căutam mereu mușuroaie de furnici în grădina noastră. El zicea că sunt tari de tot și o implora pe mama să-i dea voie să-și facă o fermă de furnici în camera lui. De obicei obținea ce-și punea în gând, dar nu și de data asta.

Bunicul m-a ajutat să ridic dalele mai mari, ca să le văd cuiburile. În momentul în care ridicam o dală, furnicile erau ca turbate, fugeau de colo-colo, își transmiteau unele altora mesaje secrete și-și duceau ouăle minuscule albe și galbene în pământ, la adăpost.

În câteva minute, suprafața era complet goală, poate cu excepția câtorva păduchi-de-lemn, care abia se târau de colo-colo ca să vadă ce e cu toată tevatura aia. Din când în când, vâram o crenguță prin una din găurelele alea și, într-o clipă, vreo duzină de furnici-soldat porneau la atac, pregătite să-și dea viața pentru colonie. Nu că le-aș fi făcut vreodată vreun rău, pur și simplu voiam să le privesc.

După ce bunicul termina de plivit, de scos legumele sau de plantat răsadurile, puneam la loc cu grijă dala și porneam spre casă să bem ceaiul. Nu-mi amintesc să fi stat vreodată de vorbă. Trebuie să fi vorbit, dar cuvintele pe care le-am schimbat mi-au dispărut complet din memorie, ca niște furnici într-o gaură.

Buni făcea mâncare bună. E genul de om care încearcă să-ți dea de mâncare din clipa în care i-ai călcat pragul și nu se dă bătută până în clipa în care pleci. E posibil chiar să-ți facă iute un sendviș cu șuncă, să ai pe drum.

E plăcut să fii așa. Cred că oamenii care sunt mână-largă în privința mâncării au o bunătate anume. Dar

săptămâna aia în care am stat cu ei a fost foarte grea, pentru că eu n-aveam poftă de mâncare. Mi-era rău în mare parte din timp și o dată sau de două ori chiar am vomat. Și pentru buni a fost greu, pentru că, dacă nu putea rezolva o problemă cu ajutorul mâncării, de exemplu cu un bol cu supă, un pui fript sau o felie de prăjitură Battenberg, nu se simțea în elementul ei. O dată am tras cu ochiul în timp ce stătea în picioare în bucătărie, aplecată deasupra farfuriilor neatinse, și plângea.

Cel mai greu era când venea ora culcării. Eu stăteam în camera liberă, în care nu se face niciodată cu adevărat întuneric, pentru că e un felinar în dreptul ferestrei, iar perdelele sunt subțiri. Noapte de noapte stăteam trează o grămadă de timp, priveam în întuneric, îmi doream să mă pot duce acasă și mă întrebam dacă se va întâmpla vreodată așa.

— Buni, pot să dorm aici în noaptea asta?

Nu s-a mișcat, așa că am intrat ușor și am ridicat colțul plăpumii. Buni are o pătură din aia electrică, din cauză că i-a intrat frigul în oase. Era o noapte călduroasă și nu era în priză, dar am scos un scâncet slab, când am călcat cu piciorul gol pe ștecărul întors.

— Ce e, dragule?

— Ești trează, buni?

— Șșșt, să nu-l trezești pe bunicul.

A ridicat plapuma și m-am urcat lângă ea.

— Am călcat pe ștecăr, am spus. M-am lovit puțin la picior.

Simțeam căldura respirației ei pe ureche și auzeam sforăitul ritmic al bunicului.

— Nu-mi amintesc nimic, am spus într-un final. Nu știu ce s-a întâmplat. Nu știu ce am făcut.

Cel puțin asta am vrut să spun. Numai la asta îmi stătea mintea și-mi doream cu disperare să rostesc cuvintele, dar nu e același lucru. Simțeam răsuflarea lui buni pe ureche.

— Ai călcat pe ștecăr, bietul meu îngerăș. Te-ai lovit la picior.

Când am mers acasă, eram doar eu, mama și tata. În prima seară petrecută împreună am stat toți trei pe canapeaua mare și verde, ca întotdeauna, pentru că Simon prefera să stea turcește pe covor, cu fața chiar lângă televizor.

Cam așa era portretul familiei noastre. Nu e genul de lucru căruia te-ai gândi că o să-i duci dorul. Poate că nici nu-l remarci în miile de dați cât stai între mama și tata pe canapeaua mare și verde, iar frate-tău mai mare stă pe covor și nu te lasă să vezi la televizor. Poate că nici nu observi toate lucrurile astea.

Dar observi când nu mai e așa. Remarci atât de multe locuri în care nu se mai află și auzi așa de multe dintre lucrurile pe care nu le mai spune.

Mie așa mi se întâmplă.

Le aud tot timpul.

Mama a pornit televizorul pentru că urma să înceapă *Viața în East End*¹. Era un fel de ritual. Ba chiar îl înregistram dacă nu eram acasă. Faza amuzantă era că Simon era îndrăgostit lulea de Bianca. Îl tachinam cu toții din cauza asta și-i spuneam că o să-l bată Ricky. Doar ne amuzam. El se tăvălea pe covor de atâta râs. Avea genul ăla de râs pe care lumea îl numește molipsitor. Ori de câte ori râdea el, uitai de dureri.

¹ *East Enders*, celebru serial britanic difuzat de canalul BBC One. (N.t.)